

R O Z H O D N U T Í

Kárný senát Nejvyššího správního soudu složený z předsedy Mgr. Radovana Havelce a členů JUDr. Lubomíra Ptáčka, JUDr. Renáty Golkové, JUDr. Olgy Pouperové, JUDr. Pavla Klaila a JUDr. Petra Poledne projednal v ústním jednání dne 29. 5. 2014 návrh předsedy Obvodního soudu pro Prahu 9 na zahájení kárného řízení ze dne 30. 10. 2013, proti Mgr. M. M., předsedkyni senátu Obvodního soudu pro Prahu 9, zast. JUDr. Přemyslem Hochmanem, advokátem se sídlem Na Florenci 1, Praha 1, a rozhodl

t a k t o :

Mgr. M. M.,
předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 9,

I. Podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

s e u z n á v á v i n n o u ,

že zaviněným porušením svých povinností způsobila nedůvodné průtahy v níže uvedených věcech, vedených u Obvodního soudu pro Prahu 9:

- 1) sp. zn. 51 C 43/2011 v době od 27. 10. 2012 do 13. 5. 2013,
- 2) sp. zn. 51 C 57/2011 v době od 27. 10. 2012 do 14. 5. 2013,
- 3) sp. zn. 51 C 79/2011 v době od 27. 10. 2012 do 14. 5. 2013,
- 4) sp. zn. 51 C 95/2011 v době od 27. 10. 2012 do 13. 5. 2013,
- 5) sp. zn. 51 C 108/2011 v době od 27. 10. 2012 do 13. 5. 2013,
- 6) sp. zn. 51 C 112/2011 v době od 27. 10. 2012 do 11. 5. 2013,
- 7) sp. zn. 51 C 124/2011 v době od 27. 10. 2012 do 14. 5. 2013,
- 8) sp. zn. 51 C 155/2011 v době od 27. 10. 2012 do 14. 5. 2013,
- 9) sp. zn. 51 C 193/2011 v době od 27. 10. 2012 do 13. 5. 2013,
- 10) sp. zn. 51 C 200/2011 v době od 27. 10. 2012 do 14. 5. 2013,
- 11) sp. zn. 51 C 214/2011 v době od 27. 10. 2012 do 7. 5. 2013,
- 12) sp. zn. 51 C 240/2011 v době od 27. 10. 2012 do 14. 5. 2013,
- 13) sp. zn. 51 C 244/2011 v době od 27. 10. 2012 do 14. 5. 2013,
- 14) sp. zn. 51 C 253/2011 v době od 27. 10. 2012 do 13. 5. 2013,

- 15) sp. zn. 51 C 255/2011 v době od 27. 10. 2012 do 14. 5. 2013,
- 16) sp. zn. 51 C 257/2011 v době od 27. 10. 2012 do 13. 5. 2013,
- 17) sp. zn. 51 C 259/2011 v době od 27. 10. 2012 do 14. 5. 2013,
- 18) sp. zn. 51 C 261/2011 v době od 27. 10. 2012 do 14. 5. 2013,
- 19) sp. zn. 51 C 48/2012 v době od 27. 10. 2012 do 13. 5. 2013,
- 20) sp. zn. 51 C 56/2012 v době od 27. 10. 2012 do 13. 5. 2013,
- 21) sp. zn. 51 C 81/2012 v době od 27. 10. 2012 do 13. 5. 2013,
- 22) sp. zn. 51 C 84/2012 v době od 27. 10. 2012 do 25. 2. 2013,
- 23) sp. zn. 51 C 91/2012 v době od 27. 10. 2012 do 10. 5. 2013,
- 24) sp. zn. 51 C 99/2012 v době od 27. 10. 2012 do 10. 5. 2013,
- 25) sp. zn. 51 C 120/2012 v době od 27. 10. 2012 do 13. 5. 2013,
- 26) sp. zn. 51 C 126/2012 v době od 27. 10. 2012 do 13. 5. 2013,
- 27) sp. zn. 51 C 144/2012 v době od 27. 10. 2012 do 10. 5. 2013,
- 28) sp. zn. 51 C 152/2012 v době od 27. 10. 2012 do 13. 5. 2013,
- 29) sp. zn. 51 C 175/2012 v době od 27. 10. 2012 do 10. 5. 2013,
- 30) sp. zn. 51 C 186/2012 v době od 27. 10. 2012 do 13. 5. 2013,
- 31) sp. zn. 51 C 225/2012 v době od 1. 11. 2012 do 13. 5. 2013,
- 32) sp. zn. 51 C 73/2011 v době od 27. 10. 2012 do 13. 5. 2013
- 33) sp. zn. 51 C 273/2012 v době od 30. 11. 2012 do 10. 5. 2013,
- 34) sp. zn. 51 C 295/2012 v době od 10. 1. 2013 do 13. 5. 2013,
- 35) sp. zn. 51 C 342/2012 v době od 10. 1. 2013 do 13. 5. 2013,
- 36) sp. zn. 51 C 363/2012 v době od 20. 2. 2013 do 13. 5. 2013,

t e d y

z a v i n ě ě p o r u š i l a

povinnosti soudce a ohrozila důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů.

T í m s p á c h a l a

kárné provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Z a t o s e j í u k l á d á

podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jako kárné opatření

snížení platu o 30 (třicet) % na dobu 1 (jednoho) roku,

počínaje měsícem následujícím po právní moci tohoto rozhodnutí.

II. Podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů,

se zproštuje

kárného obvinění pro skutek spočívající v nečinnosti v níže uvedených věcech a obdobích:

- 1) sp. zn. 51 C 251/2012 v době od 30. 11. 2012 do 13. 5. 2013,
- 2) sp. zn. 51 C 138/2011 v době od 10. 8. 2012 do 14. 5. 2013,
- 3) sp. zn. 51 C 237/2011 v době od 28. 2. 2012 do 14. 5. 2013,
- 4) sp. zn. 51 C 231/2012 v době od 23. 11. 2012 do 14. 5. 2013,
- 5) sp. zn. 51 C 395/2012 v době od 20. 2. 2013 do 13. 5. 2013,

protože skutky uvedené pod body 1) až 4) nejsou kárným proviněním; v případě výroku 5) nebylo prokázáno, že se vytýkaný skutek stal.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem podaným u Nejvyššího správního soudu, jako soudu kárného, dne 31. 10. 2013 bylo zahájeno kárné řízení proti Mgr. M. M., předsedkyni senátu Obvodního soudu pro Prahu 9, působící na občanskoprávním úseku tohoto soudu (dále též „kárně obviněná“). Z návrhu se podává, že prověrkou nevyřízených soudních spisů senátu 51 C, provedenou na základě *Úkolu č. 7/2013 Městského soudu v Praze pro předsedy obvodních soudů* ve dnech 10. 5. 2013 až 20. 5. 2013, bylo zjištěno, že z celkem 60 namátkou vybraných spisů, napadlých v letech 2011 a 2012, bylo celkem ve 49 případech zjištěno, že procesní úkony byly kárně obviněnou soudkyní učiněny až po několika měsících. Ve 45 případech byl přitom úkon učiněn až po vyžádání spisu k provedení prověrky. Ve 13 z kontrolovaných spisů (v návrhu konkrétně specifikovaných) byla kárně obviněná soudkyně nečinná i přesto, že se účastníci řízení dožadovali sdělení stavu řízení. Ve třech případech (opět konkrétně uvedených) nedošlo k procesnímu úkonu kárně obviněné soudkyně ani poté, co vzal žalobce žalobu zpět; v důsledku toho nemohl efektivně využít ani možnost vzít žalobu zpět a podat ji opětovně s předpokladem, že věc bude projednávat jiný soudce. Kárný návrhovaatel případy nečinnosti kárně obviněné soudkyně, v nichž spatřuje naplnění skutkové podstaty kárného provinění (celkem 41 případů), konkrétně specifikoval, přičemž uvedl, že počátek vytýkané nečinnosti stanovil, v souladu s ustálenou judikaturou kárného soudu, vždy až po uplynutí tří měsíců ode dne, kdy byl spis soudkyni předložen.

Z obsahu kárného návrhu se podává, že Mgr. M. byla až do 31. 12. 2010 přidělována výlučně občanskoprávní agenda s obchodní specializací; ta byla od 1. 1. 2011 zrušena a všem soudcům civilního úseku jsou nadále přidělovány věci obecným dorovnávacím způsobem, bez ohledu na specializaci. V období od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2010 nebyly do senátu Mgr. M. (51 C) přidělovány žádné nové věci (celkový roční nápad tak činil pouze 153 věcí), přičemž odpovídající nápad byl v té době rozdělován mezi ostatní soudce civilního úseku. I přesto má počet nevyřízených věcí kárně obviněné soudkyně neustále stoupající tendenci - ke konci roku 2010 činily její nedodělky 449 věcí, koncem roku 2011 to bylo již 490 věcí, koncem roku 2012, 658 věcí a ke dni 30. 6. 2013 činí počet nedodělků 725 věcí. Ve srovnání se senátem 53 C, jemuž předsedá soudkyně JUDr. M. K., lze nárůst neskončených věcí považovat za dramatický; nevyřízené věci této soudkyně činily v posuzovaných obdobích 140, 194, 344 a 369 věcí. Oba porovnávané senáty přitom v letech 2011 a 2012 vykazovaly stejnou strukturu projednávaných věcí, přičemž do konce roku 2010 byl do senátu JUDr. K. přidělován taktéž výhradně nápad civilních věcí s obchodní specializací. Na rozdíl od kárně obviněné nedošlo v roce 2010 u JUDr. K. k zastavení nápadu (v tomto roce jí napadlo celkem 376 věcí).

Dle názoru kárného navrhovatele nemají vytýkané průtahy původ v nepřiměřeně nízkém výkonu kárně obviněné soudkyně. Ta vyřizuje dostatečný počet věcí, její rozhodování však jednoznačně nevede k jejich pravomocnému skončení v dostatečném počtu. To je dáno tím, že v posuzovaném období rozhodovala většinu věcí formou platebního rozkazu, přičemž následně převažovalo zrušení těchto rozhodnutí v důsledku podání odporu či jejich nedoručení žalovanému. Na počtu převzatých neskončených věcí se zřejmě odráží i vysoký počet rozhodnutí zrušených odvolacím soudem. Dle názoru kárného navrhovatele je zásadním problémem soudcovské činnosti kárně obviněné soudkyně její nevhodná organizace práce. I když je senát 51 C obsazen též asistentem soudce a rejstříkovou referentkou, soudkyně jejich kapacit nevyužívá dostatečně. To je dobře patrné již z faktu, že pouze v jedné věci z 60 prověřovaných předala věc s pokynem asistentce. Kárně obviněná až úzkostlivě hledí na to, aby sama vypracovala každé rozhodnutí, byť by se mělo jednat i o relativně jednoduché usnesení procesní povahy. Nehospodárně nakládá s vlastními odbornými silami a nevyužívá práce ostatního odborného aparátu senátu 51 C, kde například její asistent pouze provádí tzv. lustrace osob a tiskne přílohy spisu či výpisy z příslušných rejstříků. Tento způsob organizace práce pak vede logicky k tomu, že k vypracování i těchto, pro další postup v řízení sice důležitých, avšak svou podstatou jednoduchých rozhodnutí, potřebuje kárně obviněná soudkyně čas v řádu několika měsíců či dokonce let.

Kárný navrhovatel upozornil rovněž na fakt, že Mgr. M. byla již v minulosti uznána kárným soudem odpovědnou za spáchání kárného provinění, a to rozhodnutími ze dne 2. 11. 2011, č. j. 11 Kss 2/2011 – 79 a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 11 Kss 4/2013 – 166. V prvním případě kárný soud shledal, že Mgr. M. zaviněným opakovaným porušením svých povinností způsobila neodůvodněné průtahy celkem ve 43 věcech, ve druhém případě dokonce ve 447 věcech, za což jí bylo opakovaně uloženo i kárné opatření. Přestože tedy byla kárně obviněná soudkyně opakovaně uznána vinnou z typově shodného zavinění porušení povinností soudce, nevedlo projednání kárného obvinění ani uložení kárného opatření k nápravě. Naopak, při obdobném či dokonce nižším vytížení než v předchozí době kárně obviněná soudkyně zaviněně způsobila neodůvodněné průtahy nejméně ve 41

věcech. Jako přítěžující okolnost lze přitom považovat fakt, že se i nyní dopustila stejného jednání, za které byla již v minulosti opakovaně potrestána, z čehož je zřejmé, že ani předchozí rozhodnutí kárného senátu nevedlo k přehodnocení jejích pracovních návyků a ke změně organizace práce. S ohledem na závažnost konstatovaných zjištění, a s přihlédnutím ke kárné minulosti Mgr. M., navrhl kárný návrhovač uložení kárného opatření ve formě odvolání z funkce soudce.

Kárně obviněná ve svém vyjádření k věci podrobně zrekapitulovala počet věcí, které jí byly přidělovány k vyřízení od doby jejího nástupu do funkce soudce Okresního soudu pro Prahu 9 (rok 2001) do roku 2010. Na základě tohoto přehledu konstatovala, že do jejího senátu 51 C bylo za tuto dobu přiděleno o 801 věcí více, než do senátů civilních, což, dle statistických tabulek Ministerstva spravedlnosti, odpovídá nápadu na soudce po dobu zhruba dvou let. Za devět a půl roku činil roční nápad do jejího senátu v průměru 439,78 sporů, zatímco za deset let bylo do ostatních civilních senátů ročně přiděleno průměrně 337,7 věcí. Pokud jde o počet skončených věcí za období let 2004 až 2012, zde kárně obviněná uvedla údaje pohybující se od výkonu 29, 99 věcí do 47,63 věcí měsíčně. Dále uvedla, že kromě zmiňovaného nápadu vykonávala (stejně jako ostatní soudci civilního úseku) od roku 2001 též dohled nad agendou platebních rozkazů (oddělení 49 Ro). O tuto agendu se v roce 2003, respektive 2004 dělila s nově zřízenými senáty, specializovanými na obchodní agendu (52 C, respektive 53 C); zbývající civilní senáty vykonávaly dohled nad stejnou agendou v oddělení 34 Ro. Po přepočtení nápadu věcí této agendy připadlo na specializované obchodní soudce v roce 2001 9x více sporů, v roce 2002 11,3x více sporů a v roce 2003 3,25x více sporů, než v případě soudců civilních (bez specializace). Od roku 2009 byla agenda Ro nahrazena agendou EC. Tyto návrhy (elektronické platební rozkazy) byly z 99 % zatíženy vadami, a to nejen formálním, ale i věcnými (typicky bylo požadováno příslušenství pohledávky v nezákonné výši). Za této situace nebylo možné platební rozkazy vydat, nýbrž ve věci muselo být nařizováno jednání. Na tuto skutečnost kárně obviněná opakovaně upozorňovala vedení soudu. Uvedla dále, že využívat asistenty či vyšší soudní úředníky (VSÚ) k odstraňování vad těchto podání nebylo možné, neboť vedení soudu požadovalo, aby se výlučně věnovali vydávání rozhodnutí. Tento požadavek byl bývalým předsedou soudu JUDr. Rudým uplatňován i v letech 2010 a 2011; kárně obviněná tento požadavek respektovala a veškeré přípravné úkony si tedy dělala sama. Je jí přitom známo, že některé senáty tímto způsobem nepostupovaly a prostřednictvím asistentů či VSÚ rozhodnutí (elektronické platební rozkazy) vydávaly; kárně obviněná takový postup odmítala, neboť má-li za rozhodnutí vydaná prostřednictvím těchto osob ručit, musí sama rozhodnout, zda taková forma rozhodnutí je možná či nikoliv. Od 1. 7. 2009, v souvislosti s náběhem systému elektronického podávání návrhů a zavedením doručování do datových schránek, docházelo k závažným technickým problémům; i to mělo vliv na možnosti vyřizování této agendy, k posílení obchodního úseku však žádným způsobem nedošlo.

Pokud jde o období, kterého se týká kárný návrh, kárně obviněná uvedla, že zatímco došlo k posílení civilního úseku postupně o dva soudce, jejímu senátu nebylo (s výjimkou roku 2000, kdy došlo z iniciativy jejích kolegů k zastavení nápadu na dobu šesti měsíců) nikterak ulehčeno, jakkoliv vedení soudu vědělo o jejím předchozím enormním zatížení, s důsledky s tím spojenými. Namísto toho jí byla od 1. 10. 2010 zrušena obchodní specializace. To vedlo k tomu, že čas, který by jinak mohla věnovat

vyřizování již napadlých obchodních sporů, musela věnovat studiu právních předpisů a judikatury k prohloubení znalostí z práva pracovního, rodinného apod. Nutnost přednostního řešení některých napadajících sporů, především těch, které mají sociální aspekt (spory o rozvod manželství, o výživné, apod.) jí bránilo ve vyřizování již dříve napadlých sporů v dostatečné rychlosti a množství, což jí způsobilo další průtahy ve sporech již napadlých. Dlouhodobé pracovní přetížení (včetně práce přes čas a o dovolených) vyústilo v roce 2010 v její závažné zdravotní problémy, na které navázal únavový syndrom. Kárně obviněná přesto odmítla nastoupit pracovní neschopnost, neboť nechtěla prohloubit špatnou situaci v senátu svou několikaměsíční přepokládanou absencí.

K výtce, dle které nedostatečně využívá kapacit asistenta a VSÚ, uvedla, že jde o tvrzení neopodstatněná. O asistenta měla naopak od počátku zájem a zúčastnila se i jejich prvního výběrového řízení. Praktický přínos asistenta pro soudce však považuje za relativní, a to nejen proto, že jde obvykle o osobu bez dostatečné praxe a odborných zkušeností, který je okamžitě zavalen množstvím pracovních povinností, ale též, proto že soudce je zbaven reálné možnosti asistenta instruovat či úkolovat. Asistent, stejně jako rejstříková referentka, je chronicky přetížen; obvykle je přidělen třem až čtyřem soudcům, kdy každý má na jeho práci jiné požadavky. Není tedy v silách asistenta reálně svou práci zvládat. Nehospodárnost nakládání s odbornými silami soudce spatřuje kárně obviněná spíše v tom, že její vynaložený čas a úsilí k zaučení asistenta jsou následně zmařeny tím, že asistent je nucen plnit příkazy zcela jiné osoby, než příslušného soudce, a to osoby bez znalosti problematiky spisů a bez odborných znalostí a zkušeností. Navíc pověřování asistentů k samostatnému rozhodování bylo od počátku sporné (nemožnost takového postupu deklaroval ostatně i Ústavní soud v roce 2013), kárně obviněná proto asistenta od počátku pověřovala pouze přípravou konceptů takových rozhodnutí s tím, že je následně aprobovala a vypravovala pod vlastním jménem a odpovědností.

Závěrem kárně obviněná uvedla, že zcela odmítá tvrzení, dle kterého si neplní své soudcovské povinnosti. Neumí si představit, že by jako soudce mohla dvacet let tuto práci vykonávat, aniž by při tom plnila základní povinnosti soudce. Není jí známo, že by jí bylo někdy vytknuto nesplnění konkrétní povinnosti; nikdy též neodmítla udělat přidělenou práci a neodmítla ani radu či pomoc kolegům, ať již se jednalo o kohokoliv. Nikdy jí ze strany vedení nebylo sděleno, co má být na způsobu vedení její práce nevhodné. V žádném případě se odpovědnosti nezříká, naopak chce plnit svou funkci soudce v plném rozsahu, avšak za podmínek, kdy je to objektivně možné. Dle jejího názoru nemůže nečinnost soudce spočívat v tom, že nestihne vyřídit vše, co je mu přiděleno, je-li dlouhodobě přetěžován a nejsou-li mu vytvořeny pro práci potřebné podmínky. Ty kárně obviněná žádným způsobem ovlivnit nemůže, současně ovšem má odpovědnost za rychlost, množství a kvalitu rozhodnutých sporů. Ze všech uvedených důvodů proto navrhl, aby byla kárného obvinění v plném rozsahu zproštěna.

Na nařízeném ústním jednání dne 29. 5. 2014 zástupce kárného navrhovatele uvedl, že kárně obviněná není vytýkán nedostatek odbornosti či nedostatky osobnostního rázu; vytýkány jsou jí průtahy v řadě spisů, dosahující řádů měsíců až let, které se v jiných senátech obvodního soudu nevyskytují a ve svých důsledcích poškozují práva účastníků řízení. Je nepřípustné, aby ve spisech byly takto dlouhé prodlevy a úkony byly provedeny až v souvislosti s nařízenou prověrkou. Tento stav je dle názoru kárného navrhovatele

zapříčiněn špatnou organizací práce v senátě a špatným rozvržením času a sil kárně obviněné. Vzhledem k tomu, že ke zlepšení stavu nedošlo ani po předchozím uložení dvou kárných opatření, je namístě uložit nejpřísnější kárné opatření, tedy odvolání z funkce soudce.

K dotazu kárného senátu zástupce kárného navrhovatele uvedl, že situaci v senátě Mgr. M. se pokoušelo řešit již dřívější vedení soudu, avšak bezúspěšně. V roce 2010 byl kárně obviněné dočasně zastaven nápad, přičemž opakování takového postupu by nebylo kolegiální vůči ostatním soudcům. Zvažována byla též možnost přidělení dalšího asistenta, to však nebylo shledáno potřebným, neboť kárně obviněná kapacitu stávajícího asistenta dostatečně nevyužívá. K dotazům týkajícím se okolností nařízení prověrky v senátě kárně obviněné, uvedl, že dle informací, které má k dispozici, prověrka nemá přímou souvislost s předcházejícími kárnými řízeními Mgr. M.; prověrka byla provedena na základě úkolu předsedy Městského soudu v Praze. Prověrky jsou prováděny i u jiných soudců, a to i kontroly namátkové, či vyplývající ze stížností účastníků v jednotlivých věcech. Podle jakého klíče byly vybírány jednotlivé spisy v senátě kárně obviněné, mu není známo. Není mu taktéž známo, že by v prověřovaných spisech byly evidovány stížnosti účastníků. Na dotaz týkající se důvodů zrušení obchodní specializace na civilním úseku zástupce kárného navrhovatele uvedl, že konkrétní důvody mu nejsou známy. V době existence této specializace byl vyšší nápad věcí na specializované soudce odůvodněn tím, že obchodní spory byly považovány za výrazně jednodušší, ve srovnání s běžnou civilní agendou; mezi jednotlivými specializovanými senáty přitom žádný rozdíl v nápadu nebyl. Pokud jde o tvrzení kárně obviněné, že vedení úkolovalo asistenty prováděním jiných činností, než kterými je pověřovali jednotliví soudci, to zástupce kárného navrhovatele odmítl. K dotazu, zda v době od podání kárného návrhu došlo u kárně obviněné ke zlepšení stavu v jejím senátu, připustil, že o jistém pozitivním zlepšení lze hovořit, snížil se též počet stížností.

Kárně obviněná soudkyně ve své výpovědi uvedla, že vytýkané průtahy mají původ již v době existence specializované obchodní agendy. Specializované obchodní senáty byly zatěžovány větším nápadem než senáty ostatní; na tento stav vedení soudu opakovaně upozorňovala, žádné opatření však přijato nebylo. Zrušení specializací stav nezlepšilo, ba právě naopak, neboť každý ze soudců musí nyní rozhodovat obsáhlejší agendu. V jejím případě to znamenalo nutnost prohlubovat si za chodu znalosti z ostatních oblastí civilního práva, což logicky vedlo k tomu, že jí rozhodování konkrétních věcí trvalo déle. Tuto situaci se zvládat na úkor svého volného času, práci si brala i domů, dlouhodobě to však nebylo udržitelné, neboť si tím způsobila závažné zdravotní problémy. Pokud jde o dřívější obchodní specializaci, žádný ze soudců tyto spory rozhodovat nechtěl; jí však obchodní právo baví a specializace jí proto nevadila. K otázce využívání asistentů uvedla, že v praxi jsou asistenci přidělováni celkem až čtyřem soudcům; v jejím případě se o asistentku nyní dělí se dvěma dalšími senáty, které jí samy o sobě již plně vytěžují. Každý soudce má přitom jiné návyky a požadavky na práci asistenta, což omezuje jejich využitelnost. Kárně obviněná má za to, že asistenti by měli být soudci „k ruce“, tedy vyhledávat mu literaturu, připravovat koncepty rozhodnutí, apod. Vedení soudu však po asistentech chce, aby hlavně vydávali platební rozkazy. Asistenty jsou obvykle čerství absolventi právnických fakult, kteří se musí nejprve zaučit - od soudce se tak očekává, že se asistentovi musí (minimálně z počátku) v tomto smyslu věnovat. Má-li být funkce asistenta přípravou na možný

budoucí výkon soudcovské funkce, mělo by mu být umožněno se průběžně odborně rozvíjet; i zde by měl soudce být asistentovi nápomocen namísto toho, aby byl asistent zavalen prací a ponechán v této situaci napospas. Pokud dala kárně obviněná spisy k přípravě asistentovi, ten obvykle neznal praktické postupy, což často vyústilo v nutnost jím provedené úkony následně opravovat, neboť za řádné vedení řízení je odpovědný soudce. V praxi tak pověřování asistentů těmito úkoly nevedlo k urychlení procesního postupu. Nadto nezle přehlédnout, že i asistent má jen omezenou kapacitu sil a nelze ho proto soustavně přetěžovat. Kárně obviněná též zmínila zavedení institutu Centrální evidence platebních rozkazů (CEPR), který od počátku nefungoval efektivně a soudcům spíše jen přiděluje práci.

K dotazům kárného senátu, týkajícím se způsobu práce s přidělenými spisy, kárně obviněná soudkyně uvedla, že u nově napadlých věcí provádí vždy prvotní selekci ve smyslu posouzení podmínek řízení, příslušnosti věci do konkrétního soudního oddělení a zhodnocení její priority. Pokud jde o kritérium posledně zmiňované, spisy týkající se žalob o určení otcovství, o výživné, rozvody manželství apod., vyřizuje přednostně. Samotnou administraci spisů (vybrání soudního poplatku, rozeslání žaloby, odstranění vad podání, apod.) neprovádí ihned po nápadu, ale z nově napadlých věcí si vezme vždy pouze část, kterou zvládne takto zpracovat současně se staršími věcmi, které již bude meritorně rozhodovat. Pokud by veškeré potřebné úkony směřující k přípravě pro samotné rozhodování provedla ihned po jejich nápadu, do doby, než se k rozhodování dostane, uplyne delší doba, přičemž v mezidobí dojde velmi často k různým změnám návrhu, záměnám účastníků (velmi časté je to ve věcech, kde dochází k postupování pohledávek), apod.; je tedy lépe udělat všechny procesní úkony až před vlastním nařízením jednání. Administrativní úkony se snaží vyřídit tímto způsobem (najednou) i s ohledem na chod soudní kanceláře, která je chronicky přetížená a alespoň tímto způsobem jí lze ulehčit práci. Dle jejího názoru bez reálné pomoci asistenta není jiný postup možný; veškeré, i ryze administrativní úkony (jako například zakládání nově přichozích listin do spisu) si proto v rozhodné době dělala sama. Popsaný způsob práce se týká i nyní prověřovaných spisů; v době, kdy probíhala prověrka, řešila meritorně spory teprve roku 2009 a 2010. Dále kárně obviněná uvedla, že má také snahu připravit si věci k projednání tak, aby mezi nimi byla jistá vnitřní souvislost, ať již věcná (například stejný typ žalovaných pohledávek) či v osobě žalobce (někteří žalobci podávají desítky typově podobných žalob). Takové věci je vhodné projednat, pokud je to možné, v rámci jednoho jednacího dne. K dotazu, jak reaguje na případy, kdy je ve věci podána stížnost, zpětvzetí návrhu apod., kárně obviněná uvedla, že na taková podání v reálném čase reaguje; pokud se tak v konkrétních případech nestalo, šlo o její pochybení. Na dotaz, jakým způsobem by popsala svou spolupráci s asistentem či VSÚ při přípravě spisu k rozhodnutí, zopakovala svůj názor, že nemohou-li asistenti pracovat výlučně dle pokynů soudců, k nimž jsou ustanoveni, je jejich praktický přínos pro soudce problematický. V letech 2008 a 2009 měla k dispozici asistenta, který pro ni převážnou část administrace spisů spolehlivě prováděl; taktéž její současná asistentka (Mgr. H.) pro ni od počátku tohoto roku tyto úkony vykonává, a to k její spokojenosti. S předchozí asistentkou spolupráce nefungovala, a to zejména proto, že se odmítala řídit jejími pokyny. Pokud jde o současné pracovní podmínky, kárně obviněná uvedla, že jí napadají též spory pracovněprávní, věci s cizím prvkem a věci spadající do procesního režimu části páté o. s. ř.; jde nicméně pouze o jednotky věcí ročně. V jednací síni soudí obvykle dva dny týdně, nařízeno mívá zhruba šest věcí. Počet věcí, které lze vyřídit

platebním rozkazem, je zcela zanedbatelný, navíc je-li jí z rozhodovací činnosti například známo, že se žalovanému nedaří doručovat, platební rozkaz ani nevydává. K dotazu kárného senátu, k jakému období se vztahují její výhrady k množství přidělovaných věcí a rozdělování nového nápadu, které měla směřovat k vedení soudu, uvedla, že po celou dobu od roku 2001 opakovaně poukazovala na fakt, že je soustavně přetěžována; svůj podíl na tom měla i její snaha zapracovat do svěřené agendy VSÚ a celkově zefektivnit chod soudní administrativy. K dočasnému zastavení nápadu v roce 2010 došlo (na popud kolegů) z důvodu zhoršení jejího zdravotního stavu, kdy hrozila déle trvající zdravotní neschopnost. I poté žádala vedení soudu o nějakou úlevu (například dočasné zastavení nápadu), což však bylo nejen odmítnuto, ale mělo jí být též pohroženo převedením na trestní agendu. Kdo z vedení obvodního soudu konkrétně tuto výhrůžku vyslovil, kárně obviněná odmítla uvést.

K dalším dotazům kárného senátu, týkajícím se aktuální situace v senátu 51 C, kárně obviněná uvedla, že zejména v souvislosti s vytvořením podmínek pro spolupráci s asistentkou Mgr. H. se její pracovní podmínky zlepšily, a věří, že nadále už bude svěřenou agendu zvládat a vytýkané problémy se již nebudou opakovat. Pokud jde o opatření, která přijala k tomu, aby se již neopakovaly dřívější kárné postihy, uvedla, že jde právě o možnost efektivní spolupráce s asistentkou, která nyní běžnou administraci nově přidělovaných spisů provádí, a to k její spokojenosti. Jiná opatření nepřijala, neboť jí dosud nebylo konkrétně vytknuto nic, co by měla do budoucna změnit. Zdůraznila, že se snaží k rozhodování jednotlivých věcí přistupovat maximálně poctivě, neboť má již jisté profesní i lidské zkušenosti a cítí se být do jisté míry odpovědná za osudy lidí, jejichž právní věci má soudit. Tento přístup dokumentovala na případech, kdy do spisu přišlo zpětvzetí návrhu na určení otcovství podané matkou nezletilého dítěte. Kárným návrhovatelem je jí vytýkáno, že za této situace řízení nezastavila, ale naopak žalobkyni předvolala k výsledku. Tento postup však považuje za správný, neboť z obsahu předchozích písemných podání žalobkyně nabyla pochybnosti, zda jde o reálný projev její vůle; ve hře přitom byly oprávněné zájmy nezletilého dítěte. Celkově však víceméně oprávněnost výtek vztahujících se k jednotlivým spisům uznává. Svůj podíl viny na vzniklém stavu spatřuje především v tom, že se již od počátku nebránila svému soustavnému přetěžování; nechtěla vyvolávat konflikty a vytvářela tak asi dojem, že zvládne vše. Celá situace se však podepsala na jejím zdravotním stavu; navíc poté, co na ni byl poprvé podán kárný návrh, se psychicky zhroutila.

K dotazu kárného návrhovatele, zda si u vedení soudu stěžovala na předchozí asistentku, s níž, jak uvádí, nebylo možno efektivně spolupracovat, kárně obviněná uvedla, že nikoli, neboť šlo převážně o chyby ve vzájemné komunikaci, což lze jen těžko učinit předmětem nějaké stížnosti. Co se týče současné asistentky Mgr. H., spolupráce s ní byla od počátku dobrá, byť dříve byla enormně zatížená prací pro jiné kolegy a odpovídající spolupráce tak mohla nastat až poté, kdy vyřídila staré nedodělky. Na předchozí přetíženost asistentky si nestěžovala, nabádala však asistentku, aby řekla ostatním kolegům, že nemůže pracovat výlučně pro ně.

Na dotaz svého obhájce kárně obviněná uvedla, že rozsah vytýkané nečinnosti v nyní podaném kárném návrhu se částečně přikrývá s obdobím, za které byla uznána odpovědnou za průtahy v jiných věcech předchozím rozhodnutím kárného soudu.

Posledním dnem dříve vytknuté nečinnosti bylo 26. 10. 2012. K dotazu, zda souhlasí s tvrzením kárného navrhovatele, že v řadě kontrolovaných spisů začala provádět úkony až poté, kdy byly tyto spisy vyžádány ke kontrole, uvedla, že tomu tak není; tyto spisy měla připravené již k provedení nezbytných úkonů a v té době s nimi pracovala i bez toho, že se o ně zajímalo vedení soudu.

V rámci nařízeného ústního jednání byly předsedou senátu sděleny výsledky přípravného šetření, provedeného v souladu s ustanovením § 13 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“).

Kárný senát si především od kárného navrhovatele vyžádal předložení spisů, ve kterých byla kárně obviněné soudkyni vytýkána nečinnost. Spisy uvedené v kárném návrhu pod položkou 1) - 40) byly předloženy dílem v originálech, dílem jako ověřené relevantní části spisů, spolu s výpisy ze systému ISAS, dokladujícími jejich pohyb. Nebyl předložen pouze spis sp. zn. 51 C 395/2012 (položka č. 41 návrhu); zřejmě nedopatřením byl předložen spis sp. zn. 51 C 53/2011. Lze konstatovat, že obsah předložených spisů (s výjimkou spisů uvedených pod položkou č. 7 a č. 13) odpovídá tvrzením kárného navrhovatele uvedeným v návrhu. Pokud jde o spis sp. zn. 51 C 112/2011 (položka č. 7 návrhu), zde byla kárně obviněné vytýkána nečinnost do 14. 5. 2013, kárný soud však shledal, že ve věci bylo soudkyní již dne 11. 5. 2013 vydáno usnesení o zrušení platebního rozkazu, společně s pokynem kanceláři k vyžádání konkrétních podkladů (čl. 34 až 36); fakt, že razítko kanceláře, potvrzující převzetí spisu, je až ze dne 14. 5. 2013, nelze klást jednoznačně na vrub soudci. Dále u spisu sp. zn. 51 C 214/2011 (položka č. 13 návrhu) nebyl spis soudní kanceláři předán až dne 13. 5. 2013, jak uvádí kárný návrh, ale již dne 7. 5. 2013, kdy byl prokazatelně kárně obviněnou dán pokyn kanceláři k vyžádání konkrétních podkladů (č. 1. 8 spisu). K obsahu předložených soudních spisů lze tedy uzavřít, že v jednotlivých spisech uvedených pod položkou 1) až 40) návrhu byla, v intencích tvrzení kárného navrhovatele, nečinnost kárně obviněné soudkyně v různých obdobích shledána; mezní limity této nečinnosti, vymezené kárným návrhem daty 29. 6. 2011 a 14. 5. 2013, lze z tohoto pohledu akceptovat.

Dále si kárný senát vyžádal od Obvodního soudu pro Prahu 9 osobní spis kárně obviněné. Z jeho obsahu se podává, že Mgr. M. je soudkyní od 1. 1. 1992, a to nejprve u Krajského obchodního soudu v Praze, od 1. 1. 2001 u Městského soudu v Praze a od 1. 7. 2001 u Obvodního soudu pro Prahu 9. Ze spisu neplynou jakékoliv připomínky či výhrady k její práci. Pokud jde o fotokopii výtky předsedy Obvodního soudu pro Prahu 9 z roku 2006, adresované kárně obviněné soudkyni, která byla předložena kárným navrhovatelem, ta se v jejím osobním spisu nenachází a kárný senát k ní proto při svém rozhodování nepřihlížel.

V rámci dokazování byly kárnému soudu předloženy též rozvrhy práce Obvodního soudu pro Prahu 9 pro roky 2012 a 2013. Z jejich obsahu kárný senát zjistil, že z hlediska množství nápadu a struktury agendy nevykazuje senát kárně obviněné soudkyně žádné vyšší zatížení či jiné znevýhodnění oproti ostatním soudcům civilního úseku. V této době měla k dispozici asistentku a VSÚ, o které se dělila s ostatními soudci. Toto personální rozložení je obdobné i u ostatních soudců civilního úseku. Změny rozvrhu práce, účinné

od 1. 10. 2012 a 1. 12. 2013, na jejichž základě kárně obviněná soudkyně převzala část agendy od jiných soudců, byla odůvodněna objektivními skutečnostmi (odchod do starobního důchodu, respektive nástup na rodičovskou dovolenou) a dotkla se rovnoměrným způsobem i zbývajících soudců civilního úseku. Současná asistentka kárně obviněné Mgr. H. jí byla přidělena ke dni 1. 7. 2012.

Z kopie dokumentu označeného jako *Úkoly pro předsedy Obvodních soudů pro Prahu 1 – 10 pro rok 2013*, předloženého kárným navrhovatelem, kárný senát zjistil, že jako úkol č. 7/2013 bylo předsedům obvodních soudů uloženo provést prověrku bezprůtahovosti a plynulosti řízení. Na civilním úseku měli být v každém pololetí vybráni jeden až dva soudci (případně více), u nichž měla být provedena spisová prověrka, mimo jiné se zaměřením na práci se spisem po nápadu věci a časovou prodlevu mezi jednotlivými úkony. Vybráno mělo být 30 spisů napadlých od 1. 3. 2011 a stejné množství spisů napadlých od 1. 3. 2012, vyjma věcí, kde došlo ke skončení vydáním platebního rozkazu. Z navazujícího dokumentu, označeného jako *Prověrka senátu Mgr. M. M. – předsedkyně senátu 51 C, 151 C*, vypracovaného dozorčí úřednicí Obvodního soudu pro Prahu 9, se dále podává, že prověrka spisů kárně obviněné byla provedena ve dnech 10. – 20. 5. 2013, a to na základě již zmiňovaného pokynu předsedy Městského soudu v Praze č. 7/2013. Z obsahu tohoto dokumentu bylo zjištěno, že způsob výběru kontrolovaných spisů (jejich množství a skladba) odpovídá požadavku citovaného úkolu. Dozorčí úřednicí bylo konstatováno, že senát 51 C (respektive 151 EC) je obsazen předsedkyní senátu, asistentkou a rejstříkovou referentkou. Pokud jde o způsob nakládání se spisy po jejich nápadu, všechny spisy byly předloženy předsedkyni senátu; jen v jedné věci předsedkyně senátu spis předala k provedení dalších úkonů asistence. Veškeré rejstříkové lustrace (obchodní rejstřík, insolvenční rejstřík, apod.) provádí předsedkyně senátu sama. Vyjma 11 spisů, které nejsou součástí kárného návrhu, byla časová prodleva mezi jednotlivými úkony zjištěna v řádech několika měsíců, a to i pokud jde o první úkony. U 45 spisů byl úkon proveden až po vyžádání spisu k prověrce. Dokument dále konstatuje množství nápadu do senátu 51 C a počet zde vyřízených věcí za roky 2011 a 2012; zde kárný senát ověřil, že tyto údaje odpovídají údajům systému CSLAV, které byly taktéž kárným navrhovatelem předloženy, a s nepodstatnými odchylkami odpovídají i údajům uvedeným v kárném návrhu. Co se týče popisu úkonů provedených v jednotlivých spisech, ten odpovídá (s výjimkami výše již konstatovanými) obsahu kárného návrhu. Kárný navrhovatel předložil kárnému soudu taktéž výkazy CSLAV, a to jak pro senát 51 C, tak i pro senát 53 C (soudkyně JUDr. M. K.), ze kterého je patrný přehled o množství a struktuře nápadu do těchto senátů a způsob jejich vyřizování za období od 1. 1. 2010 do 30. 6. 2013; stejný přehled za tato období byl vyhotoven i ve vztahu k osobám kárně obviněné a JUDr. K. Tyto výkazy potvrzují data o množství nápadu a množství vyřízených věcí kárně obviněné, jak jsou uvedeny v kárném návrhu.

Dále si kárný senát opatřil vyjádření Soudcovské rady Obvodního soudu pro Prahu 9, a to ve vztahu k osobě kárně obviněné soudkyně a k hodnocení pracovních podmínek na tomto soudu. Ze sdělení soudcovské rady ze dne 12. 5. 2013 zn. 30 Spr 1037/2013 se podává, že se soudcovská rada necítí být kompetentní k hodnocení pracovní činnosti Mgr. M. Co se týče podmínek práce, zde soudcovská rada plně odkazuje na rozvrh práce, ke kterému se vždy vyjadřuje, a dále na statistické údaje. Soudci obvodního soudu považují

Mgr. M. za velmi přátelskou a vstřícnou, vždy ochotnou konzultovat obchodně právní problematiku.

V rámci dokazování bylo dále konstatováno, že Mgr. M. byla kárným soudem již v minulosti opakovaně uznána vinným ze spáchání kárného provinění. Rozhodnutím ze dne 2. 11. 2011, č. j. 11 Kss 2/2011 – 79 byla uznána vinnou ze zavinění nedůvodných průtahů v celkem 43 případech; nejkratší průtah činil zhruba čtyři měsíce, nejdelší dvacet měsíců. V případě 23 spisů, pojatých do kárného návrhu, byla Mgr. M. kárného obvinění zproštěna. Za kárné provinění bylo Mgr. M. uloženo kárné opatření ve formě snížení platu od 10 % na šest měsíců. Výrok o vině byl odůvodněn tím, že se Mgr. M. nepodařilo prokázat, že její zatížení vylučuje možnost provádět úkony v přidělených věcech v alespoň přiměřeně přijatelných lhůtách, tj. bez několika měsíčních prodlev. Samotné vyčíslení množství přidělených věcí ještě vznik natolik dlouhých průtahů neospravedlňuje. Rozhodnutím ze dne 29. 5. 2013, č. j. 11 Kss 4/2013 – 166 byla Mgr. M. uznána vinnou za zapříčinění opakovaných nedůvodných průtahů v celkem 447 věcech. V agendě C činil průměrný průtah zhruba 2,7 roku, v agendě EC zhruba 2,1 roku. Za toto kárné provinění jí bylo uloženo kárné opatření ve formě snížení platu o 20 % na dobu dvanácti měsíců. Kárný soud své rozhodnutí odůvodnil tím, že kárně obviněná vykazovala v posuzovaném období uspokojivý a relativně vysoký počet rozhodnutých věcí, a to přesto, že byla zatížena velkým počtem přidělených jí k rozhodnutí. I přes toto zatížení však nebylo možné akceptovat vysoký počet případů, kdy nebyl v jednotlivých spisech po dlouhou dobu učiněn žádný úkon směřující ke skončení věci. Bylo konstatováno, že kárně obviněná, pravděpodobně ve snaze odvádět z jejího pohledu precizní práci, podcenila organizační nároky, které k rozhodovací činnosti soudce neoddělitelně patří; mezi její činností a činností kolegů se srovnatelným zatížením byla shledána výrazná kvantitativní disproporce, která již překračovala meze způsobené přirozenými individuálními rozdíly v přístupu k výkonu funkce soudce. Mgr. M. bylo vytknuto, že si neorganizuje svou činnost tak, aby přijala systém, který by neponechával dobu vyřízení jednotlivých věcí bez zjišťování jejich priority a náročnosti náhodě. Z hlediska dalšího posuzování nyní projednávané věci je podstatné, že nejzazším datem, kdy byla Mgr. M. uznána vinnou ze zavinění nečinnosti, bylo datum 26. 10. 2012 – viz položka 423 výroku o vině předcházejícího kárného rozhodnutí

Kárným senátem byla dále vyslechnuta svědkyně JUDr. M. K., předsedkyně senátu Obvodního soudu pro Prahu 9. Svědkyně vypověděla, že do konce roku 2010 byla, stejně jako kárně obviněná, civilní soudkyně, specializovanou na obchodní agendu. V době jejího nástupu na soud v roce 2004 měla Mgr. M. již řádově stovky nevyřízených věcí. Nápad v této agendě byl neúnosný a jeho průběžné vyřizování bylo vyloučené. V roce 2008 činil nápad obchodních věcí do jednoho senátu zhruba 950 věcí za rok, zatímco u zbývajících civilních senátů zhruba 450 věcí ročně. Na tuto skutečnost bylo vedení upozorňováno, situace však žádným způsobem řešena nebyla, nejspíše také pro postoj ostatních civilních soudců. Na jejich popud také vedení soudu následně změnou rozvrhu práce přidělilo specializovaným obchodním senátům také rozhodování sporů, kde byl obchodní zákoník aplikován na základě ujednání ve smyslu ustanovení § 262 tohoto zákona; jednalo se přitom o celou řadu věcí, a to většinou právně složitých. Tyto věci přitom byly nadále vedeny pod svými původními čísly a do statistických výkazů obchodních senátů se tak vůbec nepromítly. Poté, co byla zavedena agenda EC, se ukázalo, že z 90 % se nedařilo

platební rozkazy doručovat; bylo také zcela obvyklé, že v návrhu bylo požadováno nezákonné příslušenství, což již samo o sobě vylučovalo možnost řešit věc vydáním platebního rozkazu či rozsudku pro uznání. I po zrušení obchodní specializace zůstalo obchodním soudcům k vyřízení mnoho věcí vedených v rejstříku EC; civilní soudci, kteří tytu specializaci neměli, takto zdaleka zatížení nejsou. Svědkyně se ve svých věcech pokouší tyto spory v maximální možné míře končit, není ovšem současně schopna vyřizovat odpovídající množství věcí v agendě C a zde jí tedy rostou nedodělky. Po zrušení obchodní specializace rozhodně specializovaní soudci nebyli na stejné startovní čáře jako zbývající soudci na civilním úseku; svědkyně sama na to opakovaně upozorňovala vedení soudu, nic se však nestalo. Formálně, tedy písemně, na to naposledy poukázala v listopadu roku 2013; vedení soudu s ní tuto situaci probralo, žádné opatření však nepřijalo. Větší zatížení specializovaných soudců dnes již není nikterak zohledňováno (například při přerozdělování spisů po odcházejících soudcích).

K dotazům, týkajícím se aktuálních pracovních podmínek na civilním úseku, svědkyně vypověděla, že v minulosti měli soudci od vedení soudu pokyn dělat si veškerou spisovou přípravu sami, neboť asistenti byli pověřováni jinými úkoly (rozhodování v agendě EC). Šlo o oficiální stanovisko vedení soudu, pravděpodobně bývalého místopředsedy JUDr. Malého, není však schopna to nyní již doložit. I svědkyně tedy postupovala tímto způsobem, nicméně zhruba před půl rokem se rozhodla, že práce asistenta využívat bude, neboť situace se jí jevila již jako neúnosná. S kvalitou práce asistenta je spokojená, všichni asistenti jsou nicméně velmi přetíženi a nestíhají – spis se jí od asistenta vrací i po několika měsících. Uvedla, že v roce 2010 připadal jeden asistent zhruba na tři soudce; za této situace nebyla jiná možnost, než aby si soudce veškerou administraci spisu prováděl sám. Nyní již připadá jeden asistent zhruba na dva soudce a situace se částečně zlepšuje. Přesto však asistent není schopen zcela samostatné práce, často se chodí radit; leckdy je jednodušší si některé úkony provést bez jeho součinnosti. K vlastní organizaci práce svědkyně dále uvedla, že postupuje velmi podobně jako kárně obviněná. Snaží se vyřizovat staré věci a k administraci nového nápadu se dostane pouze tehdy, zbude-li jí čas. U nově napadlých věcí si nicméně vždy ověří, zda nejde o věc, která by měla být vyřízena přednostně. Na rozdíl od Mgr. M. si nicméně práci nebere domů a nezůstává pravidelně v práci až do večera.

Jako svědkyně byla dále vyslechnuta Mgr. J. H., asistentka soudce Obvodního soudu pro Prahu 9. Svědkyně vypověděla, že u Obvodního soudu pracuje zhruba dva roky. Zpočátku byla přidělena čtyřem soudcům, od roku 2013 pracuje pro tři soudce. Někteří soudci jí prověřovali toliko vykonáváním úkonů směřujících k přípravě rozhodnutí, pro jiné připravovala koncepty rozhodnutí, apod. Kromě úkolů od soudců jí byly též přidělovány k rozhodování věci rejstříku EC, tedy vydávání elektronických platebních rozkazů. Tuto činnost vykonávala prakticky bez součinnosti se soudci; jednalo se řádově o stovky spisů. Žádný konkrétní pokyn od vedení v tomto směru nedostala. Pokud jde o spolupráci s Mgr. M., svědkyně uvedla, že až zhruba do počátku roku 2014 jí soudkyně příliš mnoho věcí nepřidělovala, neboť jí bylo známo, že není objektivně možné, aby vše v přiměřených lhůta zvládala. Počítaly s tím, že jde pouze o stav dočasný, což se částečně potvrdilo počátkem tohoto roku, kdy se zatížení svědkyně poněkud snížilo a otevřel se tak prostor pro to, aby mohla Mgr. M. více pomáhat. Zhruba od počátku roku jsou jí tedy ze strany kárně obviněné soudkyně předkládány nově napadlé spisy k provedení veškeré

potřebné administrace spisu. Spolupráce funguje bezproblémově, Mgr. M. jí v případě potřeby poradí a nikdy neodmítne cokoli zkontrolovat, byť by se nejednalo o spisy, které jsou jí přiděleny.

Na nařízeném jednání navrhl zástupce kárného navrhovatele doplnit dokazování o výsledky svědků JUDr. Rudého a JUDr. Malého, bývalého předsedy a místopředsedy Obvodního soudu pro Prahu 9, a to k objasnění tvrzení kárně obviněné, dle kterého předchozí vedení soudu pověřovalo asistenty jinou činností, než úkoly soudců, jimž byli tito asistenti přiděleni. Kárně obviněná navrhla doplnit dokazování listinnými důkazy, a to konkrétně kopií listiny advokátky Mgr. T. K. ze dne 23. 1. 2014, adresované Obvodnímu soudu pro Prahu 9 ke sp. zn. 51 C 61/2013, dále kopií návrhu na vydání elektronického platebního rozkazu, podaného prostřednictvím systému CEPR ve věci sp. zn. 51 EC 134/2009, a kopiemi usnesení Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 8. 4. 2014, č. j. 51 EC 154/2009 – 35, a ze dne 18. 6. 2012, č. j. 151 EC 126/2011 – 14 (vydaného asistentkou soudce), jakož i jemu přecházejícího usnesení ze dne 20. 2. 2012, č. j. 44 D 334/2011 – 18 a kopií platebního rozkazu vydaného Obvodním soudem pro Prahu 9 dne 17. 6. 2009, pod sp. zn. 53 C 250/2009.

Na základě těchto návrhů doplnil kárný senát dokazování čtením zmiňovaného podání advokátky Mgr. T. K., označeného jako *Žádost o umožnění nahlédnutí do soudního spisu*. Obsahem tohoto podání, adresovaného kárně obviněné, je nesouhlas Mgr. K. s přístupem informačního oddělení Obvodního soudu pro Prahu 9, který ji, jako zástupkyni žalobce, fakticky znemožnil nahlédnout do soudního spisu s tím, že zde není nic nového, a že nahlížením do spisu nedosáhne toho, aby ve věci bylo něco konáno. Dle názoru kárného senátu tato listina nepotvrzuje předpokládaný přístup vedení soudu, potažmo jím řízeného odborného aparátu, vůči kárně obviněné; svědčí nicméně o zcela nekompetentním přístupu příslušné administrativní pracovnice.

Pokud jde o další důkazní návrhy, návrhu kárného navrhovatele na provedení výslechů svědků nebylo vyhověno z toho důvodu, že způsob, jakým byli v rozhodném období úkolováni asistenti soudců civilního úseku, je dostatečně objasněn již na základě provedených důkazů, a to zejména výslechů svědkyň. Pokud jde o listinné důkazy navrhované kárně obviněnou, jejich prostřednictvím mělo být především prokázáno její tvrzení o nemožnosti automatického vydávání platebních rozkazů pro absenci zákonných podmínek, potažmo problémy, které vzniknou, je-li takovému návrhu asistentem či VSÚ vyhověno. Tyto skutečnosti nepovažoval kárný senát za nikterak sporné a především je neshledal, ve vztahu k předmětu kárného obvinění, za dostatečně relevantní.

Zástupce kárného navrhovatele v závěrečném návrhu uvedl, že i přes argumenty, které na svou obhajobu uvedla kárně obviněná, lze z provedeného dokazování považovat za prokazané, že ve věcech uvedených v kárném návrhu došlo k průtahům, za jejichž vznik odpovídá. Odmítá, že by vedení soudu přistupovalo ke kárně obviněné jakkoliv předpojatě a navrhuje, aby kárný soud rozhodl plně v intencích podaného návrhu.

Obhájce kárně obviněné v závěrečném návrhu především upozornil na předchozí kárnou judikaturu Nejvyššího soudu, konkrétně na věc sp. zn. 1 Skno 17/2008, dle kterého není možné opětovně vyvozovat kárnou odpovědnost soudce pro stejnou povahu

vytýkaného jednání, pro které již byl, byť v omezenějším rozsahu, za stejné časové období kárně postižen. Vzhledem k tomu, že předchozím rozhodnutím tohoto kárného senátu sp. zn. 11 Kss 4/2013 byla kárně obviněná uznána vinnou ze zavinění nedůvodných průtahů v určitém období, není možné, aby za stejný skutek, tedy průtahy v řízení (být v jiných spisech), byla uznána vinnou v období, které se s předchozím rozhodnutím kárného soudu překrývá. Takový postup by byl porušením principu *ne bis idem*. Uvedl dále, že nahlížet na kárně obviněnou z pohledu opakovaných kárných řízení pro téměř identické skutky jako na nenapravitelnou delikventku, by bylo značně zjednodušující. Je nutno upozornit, že ve všech případech kárného řízení se vytýkané průtahy týkaly let 2008 až 2012, přičemž bylo jasně prokázáno, že v tomto období průtahy ve spisech nevznikly zaviněním kárně obviněné, ale špatnou organizací práce předchozího vedení soudu. Odůvodnit zvýšený nápad věcí do specializovaných obchodních senátů tím, že jde o věci mnohem jednodušší než běžná civilní agenda, je zcela mylné a svědčí to o neznalosti obchodněprávní problematiky. Je evidentní, že jakmile byly kárně obviněné vytvořeny přijatelnější pracovní podmínky, její práce se rapidně zlepšila, což připouští i současné vedení soudu. Kárně obviněné nebyly dlouhodobě vytvořeny odpovídající pracovní podmínky (nepřiměřeně vysoký nápad věcí, nemožnost efektivně využívat práci asistenta, nesprávné rozdělení agendy EC, apod.), přesto vykazuje při vyřizování věcí přiměřený výkon. Průtahy v takovém případě nemohou být kladeny za vinu soudci, ale jde o odpovědnost vedení soudu, které soudci nevytvořilo podmínky pro řádný výkon jeho práce. Nelze popřít, že nové vedení soudu se v tomto smyslu pokouší o nápravu, řešit však celou situaci podáním opakovaného kárného návrhu na soudkyni nic neřeší a pro každého soudce je taková situace nanejvýš stresujícím zážitkem, spojeným s obrovským psychickým vypětím. Lze připustit, že v některých konkrétních věcech kárně obviněná skutečně drobně pochybila, ve srovnání s tím, jaké chyby napáchalo předchozí vedení soudu, však jde o prohřešky naprosto zanedbatelné; spojit s nimi kárný návrh, požadující dokonce uložení kárného opatření ve formě odvolání z funkce soudce je tak naprosto nepřipadné. Obhájce kárně obviněné také upozornil, že opakovaná kárná řízení se negativně projevila na zdravotním stavu jeho klientky; ta však, namísto toho, aby nastoupila pracovní neschopnost, se i nadále snaží co nejlépe odvádět svou práci. I to svědčí o jejím přístupu k práci a k úkolům, které jsou na ni kladeny. Ze všech uvedených důvodů proto navrhuje, aby byla kárně obviněná kárného obvinění v plném rozsahu zproštěna.

Kárně obviněná využila svého práva posledního slova. Uvedla, že se vždy snažila své povinnosti plnit tak, aby se pod jakékoliv rozhodnutí mohla podepsat. Právo má ráda, snaží se na sobě stále pracovat a proto jí je nesmírně trapné vůči účastníkům, že v jejich věcech vznikají průtahy. Nepovažuje to však pouze za svou chybu.

Kárný senát, poté co konstatoval, že návrh na zahájení kárného řízení byl podán v rámci otevřených lhůt, stanovených v ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., dospěl po vyhodnocení dokazování provedeného u ústního jednání k závěru, že návrh na zahájení kárného řízení je v převážné části důvodný.

Jsou-li soudci jako kárné provinění (§ 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „zákon č. 6/2002 Sb.“) vytýkány průtahy v jemu svěřených věcech, tedy nedostatečná snaha o to, aby věci byly co nejrychleji projednány a

rozhodnuty a účastníkům řízení tak byla poskytnuta rychlá a účinná ochrana jejich práv (zde viz § 6 o. s. ř., a § 100 odst. 1 o. s. ř.), je úkolem kárného senátu nejprve ověřit, že kárným návrhovatelem tvrzená nečinnost (a její rozsah) v jednotlivých věcech reálně nastala; následně je nutno posoudit, zda takto případně zjištěná období nečinnosti již překračují určitou akceptovatelnou mez a je-li splněna i tato podmínka, je nutné posoudit, zda lze tyto objektivně existující průtahy řízení klást za vinu kárně obviněnému soudci.

V projednávané věci kárný senát nahlédnutím do jednotlivých soudních spisů (respektive jejich ověřených kopií) ověřil, že kárným návrhem tvrzená období nečinnosti v zásadě odpovídají realitě. Výjimkou byla věc **sp. zn. 51 C 395/2012** (bod 41 kárného návrhu), kdy nebyl kárným návrhovatelem předložen příslušný spis a jeho tvrzení tak nebylo možno ověřit. V případě dalších dvou spisů, a to **sp. zn. 51 C 112/2011** (položka č. 7 návrhu) a **51 C 214/2011** (položka č. 13 návrhu) pak kárný senát (z důvodu uvedených výše, v rámci konstatování výsledku přípravného šetření) provedl drobnou korekci zjištěné nečinnosti ve prospěch kárně obviněné soudkyně. S výjimkou uvedených věcí lze tedy konstatovat, že po skutkové stránce obsah kárného návrhu odpovídá obsahu předložených spisů.

Kárný senát se tedy dále zabýval tím, zda doba zjištěné nečinnosti kárně obviněné soudkyně přesahuje v jednotlivých případech akceptovatelnou mez, tedy lze-li v jednotlivých případech hovořit o existenci průtahů v řízení. Zde je nutno upozornit, že práce soudce je činností navýsost intelektuální a kreativní, která se ze své povahy vzpírá možnosti jakéhokoliv normování, či jiným snahám o stanovení pevných lhůt, v jejichž rámci měl být ten který úkon v řízení učiněn. Přestože zákonodárce v některých případech stanovil nejen lhůty pro vydání rozhodnutí ale i lhůty pro provedení jiných úkonů, směřujících ke skončení věci (viz např. § 181 odst. 3 trestního řádu), obecně platí, co bylo vysloveno výše; občanský soudní řád (dle kterého bylo postupováno ve všech posuzovaných případech) vyslovuje pouze obecný požadavek, aby účastníkům byla poskytnuta rychlá a účinná ochrana jejich práv (§ 6 a § 100 odst. 1 citovaného zákona). Nelze přitom reálně očekávat, že vždy a ve všech soudních řízeních na sebe budou jednotlivé úkony soudce (či jím pověřené osoby) plynule navazovat, a je tedy nutno vždy individuálně stanovit určitou hranici, kdy existující nečinnost již atakuje požadavek na co nejrychlejší projednání a rozhodnutí věci, vyslovený obecně pro všechny typy soudního řízení v ustanovení § 79 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb. Z tohoto pohledu tedy v některých případech může být za průtah v řízení považována nečinnost po dobu i jen několika týdnů, v jiných případech bude nečinnost akceptovatelná i v řádech řady měsíců.

Kárná judikatura se při posuzování této otázky ustálila na názoru, že za průtah lze považovat nejen případy nečinnosti absolutní, tedy situace, kdy v posuzovaném období neučinil soudce ve spisu žádný úkon, ale i případy, kdy sice takový úkon učiněn byl, avšak nešlo o úkon, který by mohl reálně směřovat ke skončení věci; tyto modalities je nutno důsledně odlišovat. Posuzování případů posledně uvedených je v praxi velmi obtížné, neboť soudce má při řešení případu možnost postupovat různými způsoby. Zvolí-li postup, který se zpětně jeví jako nevhodný, či nestandardní, nemusí jít nutně o jeho pochybení, tím méně pak o jeho zaviněné neplnění povinností soudce. Aby na takový úkon mohlo být nahlíženo tak, že byl učiněn ve zjevném rozporu s požadavkem zákona na co nejrychlejší projednání a rozhodnutí věci, muselo by se jednat o zjevný excés ve smyslu jeho naprosté

iracionality, účelovosti (ryze formálně provedený úkon, který byl učiněn jen proto, aby došlo k přerušení stávající nečinnosti), apod. Jinak řečeno, je-li konkrétní postup v řízení výlučně věcí úvahy soudce, pak i za situace, kdy volí v konkrétním případě méně vhodné kroky (úkony), nelze od existence takových úkonů odhlédnout, nepřekračují-li hranici, kdy lze hovořit o zcela neefektivním způsobu vedení řízení. Při hodnocení těchto úkonů je také nutno přihlídnout ke kontextu posuzovaného soudního řízení, neboť i neefektivní úkony, které nedosahují intenzity výše popsané, mohou ve svém vzájemném kontextu vést k závěru, že soudce nevedl řízení dostatečně soustředěně, důsledně a veden snahou věc efektivně skončit; i v těchto případech pak nelze vyloučit, že by takový postup soudce mohl být hodnocen jako zaviněné porušení jeho povinností. Současně je však nutno upozornit, že existují-li důvodné pochybnosti o tom, že se posuzovaný úkon soudce zcela vymyká racionálnímu postupu v soudním řízení, je nutno aplikovat obecnou zásadu trestního procesu, a to zásadu *in dubio pro reo*.

Jde-li o případy nečinnosti absolutní (tedy nebyl-li v posuzovaném období učiněn soudcem žádný úkon) zde kárný senát zastává názor, že je nutno odlišovat případy, kdy standardní postup v soudním řízení předpokládal učinění úkonu jednoduchého, spíše administrativní povahy, u něhož nebylo třeba právní úvahy, od případů, kdy byla věc již způsobilá k meritornímu projednání či k vydání jiného rozhodnutí, tedy případu, kdy se soud již zabýval (měl zabývat) skutkovým a právním hodnocením věci, tedy tím, co tvoří jádro soudcovské činnosti. Jakkoliv nelze stanovit obecně platnou a neměnnou časovou hranici nečinnosti, od níž by bylo možné dovozovat intenzitu kárné odpovědnosti soudce, v případě, kdy měl být proveden pouze jednoduchý úkon (vybrání soudního poplatku, rozeslání podání účastníkům řízení, apod.), hranicí za níž již nečinnost soudce není možné akceptovat, bývá obvykle lhůta tří měsíců (viz například rozhodnutí tohoto soudu ze dne 22. 6. 2011, 11 Kss 11/2009 – 224 a ze dne 20. 3. 2014, č. j. 16 Kss 9/2013 – 91); znovu je však nutno připomenout, že jde o časovou hranici orientační, která může být korigována s ohledem na konkrétní charakteristiky posuzovaného případu. V případech, kdy se nejedná o nečinnost tohoto druhu (tedy nečinnost při provádění jednoduchých úkonů) je stanovování jakýchkoliv časových hranic z povahy věci vyloučeno a tyto situace tak musí být posuzovány vždy přísně individuálně, a to zejména z pohledu celkového zatížení soudce, stáří posuzované věci, dodržování časových řad při vyřizování věcí, výkonnosti soudce, atd.

Z těchto teoretických východisek tedy kárný soud přistoupil k hodnocení jednotlivých případů vytýkané nečinnosti.

Jak bylo již konstatováno výše, skutková tvrzení uvedená v kárném návrhu vzal kárný senát (s jednou výjimkou) za prokázané obsahem předložených soudních spisů (jejích ověřených kopií), přičemž ve dvou případech drobně korigoval dobu konstatované nečinnosti.

Při hodnocení, zda lze tato objektivní zjištění považovat za průtahy, respektive jde-li o průtahy přičitatelné na vrub kárně obviněné, dospěl v několika případech k odlišnému názoru, než kárný návrhovětel.

Ve věci sp. zn. **51 C 251/2012** (položka č. 36 návrhu) bylo kárně obviněné soudkyni vytýkáno, že ač jí byl spis předložen dne 31. 8. 2012, první úkon učinila až dne 13. 5. 2013, kdy předložila spis soudní kanceláři s nařízením výsledku žalobkyně na 23. 5. 2013, a to i přes urgenci žalobkyně ze dne 17. 12. 2012 a přes její podání ze dne 4. 4. 2013, označené jako „zrušení žaloby“. V tomto případě kárný senát naznal, že v době, kdy byl spis kárně obviněné soudkyni předložen, již nebylo nutné provádět ve věci jednoduché (administrativní) úkony, ale spis byl fakticky připraven k meritornímu rozhodnutí. Nejednalo se tedy o případ, kdy by nečinnost soudkyně měla být konfrontována s výše zmíněnou orientační lhůtou tří měsíců; s ohledem na stáří věci a množství dosud nevyřízených spisů pak nelze nečinnost soudkyně v rozsahu zhruba osmi a půl měsíců považovat za nečinnost dosahující intenzity kárného provinění. Pokud jde o kárným navrhovatelem zmiňovanou urgenci žalobkyně a její podání, které bylo nejspíše nutno vykládat jako zpětvzetí žaloby, zde kárný soud plně přijal obhajobu kárně obviněné, která na nařízeném jednání vysvětlila, proč řízení ve věci nezastavila a naopak nařídila výslech žalobkyně. Jakkoliv se takový procesní postup může zdát *prima facie* iracionální, lze jej bezesbytku aprobovat, neboť podání žalobkyně založená v soudním spisu v skutku vzbuzují jisté pochybnosti o tom, do jaké míry odráží skutečný projev její vůle. Za situace, kdy se jednalo o řízení o určení otcovství k nezletilému dítěti, byl postup kárně obviněné, která cestou nařízení výsledku žalobkyně hodlala výše zmiňovanou nejasnost odstranit, nejen plně akceptovatelný, ale naopak je třeba jej vyzdvihnout jako výraz uvážlivého postupu a snahy o maximální ochranu práv nezletilého dítěte. Ve věci **sp. zn. 51 C 138/2011** (položka č. 9 návrhu) byla kárně obviněné soudkyni vytýkána nečinnost ode dne 10. 5. 2012, kdy jí byl spis předložen soudní kanceláří, do dne 14. 5. 2013, kdy předložila spis soudní kanceláři s usnesením ze dne 10. 5. 2013 a referátem o nařízení jednání. I v této věci vycházel kárný senát ze zjištění, že v době, kdy byl soudkyni spis naposledy předložen, byly již ve věci provedeny všechny nezbytné úkony k tomu, aby mohlo být rozhodnuto meritorně. Takové rozhodnutí ostatně již předtím vydáno bylo (platební rozkaz ze dne 30. 6. 2011, č. j. 51 C 138/2011 – 20); následně pak byly prováděny úkony směřující k vyjasnění právní povahy podání žalovaného, kterým na vydání platebního rozkazu zareagoval. Doba vytýkané (a prokázané) nečinnosti kárně obviněné soudkyně v délce zhruba jednoho roku se tedy opět netýkala potřeby provedení jednoduchých úkonů; jakkoliv jde o nečinnost výraznou, kárný senát ji i v tomto případě považoval ještě za omluvitelnou, a to s přihlédnutím ke stáří této věci a množství jiných vyřizovaných případů. Ve spise **sp. zn. 51 C 237/2011** (položka č. 14 návrhu) byla kárně obviněné soudkyni vytýkána nečinnost ode dne 29. 11. 2011 (kdy jí byl předložen spis) až do 14. 5. 2013 (kdy bylo rozhodnuto o připuštění záměny účastníků), a to přesto, že ve věci došlo dne 22. 10. 2012 ke zpětvzetí žaloby. Zde je úvodem nutno poznamenat, že (z důvodů, o nichž bude pojednáno dále) kárný senát při posuzování kárné odpovědnosti Mgr. M. nepřihlížel k období předcházejícímu datu 27. 10. 2012. Pokud jde tedy o období vymezené daty 27. 10. 2012 až 14. 5. 2013, kárný soud našel první úkon kárně obviněné až dne 11. 5. 2013, kdy vydala usnesení, kterým připustila záměnu žalobce a vyzvala ho k předložení podepsaného zpětvzetí žaloby (to bylo podáno již sukcesorem původního žalobce). Pokud kárně obviněná rozhodovala nejprve o připuštění účastenství toho, kdo zpětvzetí (jako právní nástupce původního žalobce) podal, nelze takovému postupu ničeho vytknout. Přestože usnesení ze dne 11. 5. 2013 bylo vydáno až téměř po půl roce poté, co byla žaloba vzata (osobou, která se domáhala vstupu do řízení namísto původního žalobce) zpět (datum zpětvzetí se v zásadě kryje se zkrácenou dobou postižitelné nečinnosti) nelze přehlédnout,

že vydání tohoto usnesení, potažmo následného usnesení o zastavení řízení, bránil fakt, že původní žalobce a jeho právní zástupce, ani přes výzvu soudu nedoložili převod žalované pohledávky a plnou moc osoby, která vzala žalobu zpět. Kárně obviněné lze jistě vytknout, že měla být při vyžadování podkladů potřebných pro rozhodnutí aktivnější, s ohledem na celkový kontext věci však lze i tuto dobu nečinnosti považovat ještě za přijatelnou. Konečně v případě spisu **sp. zn. 51 C 231/2012** (položka č. 35 návrhu) bylo kárně obviněné soudkyni vytýkáno, že v období od 23. 8. 2012 (kdy jí byl spis předložen) neučinila ve věci žádný úkon až do dne 14. 5. 2013 (kdy nařídila ve věci jednání na 23. 5. 2013), a to i přes dotazy žalobce na stav řízení ze dne 19. 11. 2012 a 9. 1. 2013; doba vytýkané nečinnosti byla ohraničena daty 23. 11. 2012 a 14. 5. 2013. I zde dospěl kárný senát k názoru, že se jednalo o věc, kdy již nebylo ze strany soudkyně nutno činit jakékoliv procesní úkony směřující k tomu, aby věc mohla být rozhodnuta meritorně. Nejednalo se tedy o nečinnost při provádění jednoduchých úkonů; dobu celkové nečinnosti v rozsahu zhruba osmi měsíců pak, ze stejných důvodů, jak byly podány výše, ve věci sp. zn. 51 C 138/2011, nelze považovat za natolik nepřiměřenou, aby dosáhla intenzity kárného provinění. Je však nutno upozornit, že se v daném případě jedná o skutečně mezní hranici přijatelné nečinnosti, neboť nelze přehlédnout, že předmětná soudní věc se týkala právního postavení nezletilého dítěte, přičemž řízení bylo zahájeno již dne 1. 8. 2011, byť u jiného soudu.

Ve všech výše zmíněných případech dospěl tedy kárný senát k názoru, že délka nečinnosti kárně obviněné soudkyně nedosáhla intenzity, kdy by bylo již možného hovořit o existenci kárného provinění, byť v některých případech šlo o nečinnost na samé hranici přijatelnosti. V tomto smyslu bylo především přihlédnuto k celkovému pracovnímu zatížení soudkyně, jejím pracovním podmínkám a dalším hlediskům, o niž bude podrobněji pojednáno dále. Za situace, kdy v konstatovaných případech nedošlo k naplnění skutkové podstaty kárného provinění (§ 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.), postupoval kárný senát ve smyslu ustanovení § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., dle kterého senát vynese zprošťující rozhodnutí, dojde-li k závěru, že *skutek není kárným proviněním*.

Co se týče tvrzených průtahů ve věci **sp. zn. 51 C 395/2012**, zde kárný navrhovatel nepředložil kárnému senátu příslušný spis a nebylo tedy možné posoudit oprávněnost jeho tvrzení. Vzhledem k tomu, že úkolem kárného soudu není vyhledávat a opatrovat důkazy podporující argumentaci kárného návrhu (má-li je kárný navrhovatel k dispozici), nelze v tomto případě než konstatovat, že jsou splněny podmínky ustanovení § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., dle kterého senát vynese zprošťující rozhodnutí, dojde-li k závěru, *nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který se řízení vede*.

Ve zbývajících případech shledal kárný senát návrh kárného navrhovatele důvodným.

Ve všech případech, uvedených pod položkou 1 až 36 výroku tohoto rozhodnutí považuje kárný senát především za dostatečně prokázané, že v příslušných spisech byla kárně obviněná nečinná v rozsahu uvedeném kárným navrhovatelem (byly provedeny pouze dvě drobné korektury ve prospěch kárně obviněné u položek 6 a 11 výroku tohoto rozhodnutí; viz položky 7 a 13 návrhu), přičemž ve všech případech se jednalo o nečinnost

absolutní. Jako další krok tak bylo třeba posoudit, zda trvání jednotlivých nečinností je možné označit za průtahy řízení.

S výjimkou věcí uvedených pod položkami č. 22 a 32 tohoto rozhodnutí se ve všech případech uvedených ve výroku I. tohoto rozhodnutí vytýkaná nečinnost týkala neprovedení jednoduchých úkonů, směřujících k meritornímu projednání věci. Na dobu této nečinnosti v jednotlivých případech tedy kárný senát nahlížel optikou výše již zmiňované judikatury, která jako z orientačního referenčního kritéria vychází z doby tří měsíců, jejíž překročení obecně indikuje průtahy v řízení. Ve všech případech bylo shledáno, že nečinnost toto referenční kritérium překročila; kárný návrhověl ostatně v návrhu dobu objektivně zjištěné nečinnosti vždy v tomto rozsahu zkrátit a vytýkané průtahy se tak týkají až doby přesahující tříměsíční nečinnost. Z důvodu, který bude vysvětlen dále, byla tato doba v některých případech (položky 1 až 30 tohoto rozhodnutí) kárným senátem ještě zkrácena, a to o období předcházející datu 27. 10. 2012. Nejkratší prokázaná nečinnost kárně obviněné soudkyně (po provedení těchto korektur objektivně zjištěné nečinnosti) tak dosáhla 81 dnů (položka č. 36 tohoto rozhodnutí), nejdelší pak 198 dnů (položky č. 2, 3, 7, 8, 10, 12, 13, 15, 17 a 18 tohoto rozhodnutí).

Pokud jde o již zmiňované věci uvedené pod body č. 22 a 32 výroku I. tohoto rozhodnutí, zde byla absolutní nečinnost kárně obviněné soudkyně shledána za situace, kdy již byly veškeré přípravné úkony ve spisech provedeny. Ve věci **sp. zn. 51 C 73/2011** (položka č. 32 tohoto rozhodnutí; bod 3 návrhu) byla nečinnost kárně obviněné prokázána v délce téměř dvou let. Přestože zhruba polovina této doby nemohla být (z důvodů, o nichž bude pojednáno dále) soudkyni kladena v tomto kárném řízení k tíži, i zbývající dobu nečinnosti, kdy neproběhl žádný soudní rok (ani nebyl nařízen), již lze označit za průtahy řízení, které atakovaly ústavně zaručené právo účastníků řízení na spravedlivý proces (rozsouzení věci v přiměřené době). Ve věci **sp. zn. 51 C 84/2012** (položka č. 22 tohoto rozhodnutí; bod 25 návrhu) byla celková doba nečinnosti kárně obviněné soudkyně kratší (zhruba deset měsíců), nelze však přehlédnout, že se žalobce ve věci domáhal vydání platebního rozkazu, čemuž (soudě dle toho, že tomuto návrhu bylo dne 30. 1. 2013 vyhověno) nic nebránilo. V takovém případě tedy nelze předpokládat, že by meritornímu rozhodování mělo předcházet rozsáhlejší skutkové a právní posouzení věci; byl-li platební rozkaz vydán až po uplynutí zhruba deseti měsíců od podání návrhu, jde o lhůtu, kterou kárný senát považuje za nepřiměřenou.

Jak již bylo výše opakovaně zmíněno, kárný senát při posuzování doby nečinnosti kárně obviněné soudkyně nepřihlížel k období předcházejícímu datu 27. 10. 2012. Akceptoval totiž její obhajobu, dle které by opačný postup vedl k porušení zásady *ne bis in idem*. Nejvyšší soud ČR, jako soud kárný, již dříve opakovaně vyslovil, že „není možné opětovně vyvozovat kárnou odpovědnost soudce pro stejnou povahu jemu vytýkaného jednání, pro které již byl (byť v omezenějším rozsahu) za stejné časové období kárně postižen. Vycházel totiž z premisy, že „skutková podstata kárného provinění je naplněna zaviněným jednáním byt jen v jediné věci, mělo-li takové jednání za následek obrožení důvěry v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, samozřejmě za splnění i hmotněprávní podmínky kárného provinění, tj. určitého stupně závažnosti“ (rozhodnutí ze dne 5. 11. 2008, sp. zn. 1 Skno 17/2008; obdobně též rozhodnutí ze dne 20. 9. 2006, sp. zn. 1 Skno 8/2006). Tento právní názor převzala i judikatura tohoto kárného soudu (viz například rozhodnutí ze dne

14. 9. 2010, č. j. 13 Kss 2/2010 – 87), a to minimálně pokud jde o případy kárné odpovědnosti soudců. Jestliže tedy předchozím rozhodnutím tohoto kárného soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 11 Kss 4/2013 – 66 byla Mgr. M. uznána vinnou tím, že způsobila neodůvodněné průtahy v celkem 447 věcech, přičemž k jednotlivým případům nečinnosti došlo v období od 29. 7. 2009 do 26. 10. 2012, nejednalo se o jednotlivé skutky kárného provinění, ale o jediný kárný delikt, spočívající v pokračování v neplnění soudcovských povinností v uvedeném období. Pokud tedy bylo v nyní posuzované věci v některých případech shledáno, že se nečinnost kárně obviněné soudkyně částečně překrývá s obdobím, za které již byla dříve (byť v jiných soudních věcech) uznána vinnou ze spáchání kárného provinění stejného druhu, bylo nutno, z hlediska dovození kárné odpovědnosti, od tohoto období odhlédnout.

Závěry výše uvedené lze tedy shrnout tak, že ve věcech a obdobích uvedených ve výroku I. tohoto rozhodnutí kárný senát shledal existenci nečinnosti kárně obviněné soudkyně v rozsahu, kdy lze již hovořit o průtazích v řízení. Jak však bylo již výše vyloženo, tento dílčí závěr ještě sám o sobě k závěru o existenci kárného provinění Mgr. M., spočívajícím v zaviněné nečinnosti v jí přidělených soudních věcech v období od 27. 10. 2012 do 14. 5. 2013, nepostačuje; je totiž nutné ještě zhodnotit, zda lze za existenci těchto (objektivně existujících) průtahů činit odpovědnou právě jí.

Při hodnocení této otázky považuje kárný senát za nutné nejprve zdůraznit, že z provedeného dokazování nevyplývaly žádné indicie nasvědčující účelovosti spisové prověrky provedené u kárně obviněné. Z listinných důkazů (*Úkol pro předsedy Obvodních soudů pro Prahu 1 a 9 pro rok 2013* a *Zprávy o prověrce senátu Mgr. M.*), jakož i skutečností uvedených u ústního jednání zástupcem kárného navrhovatele, lze mít důvodně za to, že šlo pouze o realizaci dohledové činnosti, v intencích závazného úkolu předsedy nadřízeného soudu. Ani způsob, jakým byly vybrány jednotlivé spisy k prověrce, stejně jako způsob hodnocení skutečností z nich zjištěných, nenásvědčují neobjektivnímu přístupu vedení soudu či snad dokonce šikaně.

Má-li kárný senát zodpovědně uvážit o tom, do jaké míry jsou zjištěné průtahy přičitatelné na vrub kárně obviněného soudce, nabízí se mu celá řada hodnotících kritérií a faktorů.

Je především nutno zohlednit, zda *posuzované věci nevykazují mimořádnou složitost*, nejde-li o věci, s nimiž se kárně obviněný soudce běžně neseťkává, apod. V dané věci kárný soud nic takového nezjistil, neboť všechny posuzované případy představovaly obvyklou civilní agendu prvoinstančního soudu (žaloby na peněžité plnění, spory o výživné, apod.).

Důležitým kritériem je dále *situace v senátu* kárně obviněného soudce, kde je vhodné posoudit zejména množství nevyřízených (případně převzatých) věcí, možnou specializaci (respektive její změnu) v posuzovaném (či předcházejícím) období, zkušenosti soudce (celkově i v agendě v nichž došlo k průtahům), strukturu přidělených věcí (jejich stáří v době přidělení, existenci přednostní agendy, kombinaci agend, apod.) a v neposlední řadě též otázku technického a personálního zabezpečení, které má soudce k dispozici. Zde vzal kárný senát za prokázané, že minimálně od roku 2012 není kárně obviněná, ve srovnání s ostatními soudci civilního úseku, žádným způsobem znevýhodněna, ať již co do

množství přidělovaných věcí či struktury nápadu. Tato skutečnost je jasně doložena rozvrhy práce za zmiňovaná období, včetně jejich změn. Argumentuje-li kárně obviněná soudkyně tím, že byla zbavena své původní specializace, s čímž byla spojena nutnost její adaptace na nově přidělovanou agendu, tuto obhajobu nemohl kárný soud akceptovat. Zde je především nutno poukázat na fakt, že ke změně specializace (respektive zrušení obchodní specializace) došlo již na přelomu let 2010 a 2011 a období téměř dvou let (odkdy se datují nyní vytýkané průtahy) lze považovat za dostatečnou dobu k tomu, aby se soudce na novou situaci adaptoval. Jde přitom o zcela běžnou praxi, se kterou se musí vyrovnávat řada soudců; nelze navíc přehlédnout fakt, že kárně obviněná nepřecházela na zcela odlišnou agendu (například přechod z civilního na úsek trestní), ale pozbyla pouze svou specializaci v rámci civilního úseku, kde již dlouhodobě působila. I od soudce, který je v rámci civilní agendy určitým způsobem specializován, lze jistě spravedlivě požadovat, aby byl s dalšími oblastmi spadajícími do civilního práva alespoň v podstatných rysech obeznámen. Vzhledem k tomu, že Mgr. M. lze považovat již za zkušenou a odborně erudovanou soudkyni, musí být schopna těmto požadavkům dostát. Ve prospěch kárně obviněné naopak vypovídá fakt, že soudci specializovaní na rozhodování obchodních sporů byli v minulosti na Obvodním soudu pro Prahu 9 dlouhodobě zatěžováni vyšším nápadem, než civilní soudci bez této specializace. Tento fakt se zcela jednoznačně podává z výpovědi svědkyně JUDr. K. a připustil jej i zástupce kárného navrhovatele. Názor kárného navrhovatele, že toto vyšší zatížení bylo toliko nominální, neboť obchodní spory jsou výrazně jednodušší, než běžná civilní agenda, kárný senát nesdílí. Současně má kárný senát za prokázané, že Mgr. M. nemohla v hodnoceném období efektivně využívat práci asistentů. Samotný fakt, že o asistenta se dělí více soudců (viz výše citované rozvrhy práce) není v praxi ničím neobvyklým, v dané věci však bylo výsledkem svědkyň JUDr. K. a Mgr. H. prokázáno, že asistenti byli (byť zřejmě jen neformálně) předchozím vedením soudu úkolováni především jinou prací, než byla práce dle pokynů soudců, k nimž byli přiděleni. Přestože tedy lze obecně po soudci spravedlivě požadovat, aby efektivně využíval odborného aparátu, který je mu k dispozici a delegoval na něj (v rámci zákonných mantinelů) provedení úkonů, které nepředstavují samotnou podstatu soudcovské práce, v dané věci nedodržení tohoto požadavku nelze jednoznačně přičítat pouze k tíži kárně obviněné. Lze jistě připustit, že se proti takovému postupu ze strany vedení soudu měla ohradit (jak to posléze udělala i svědkyně JUDr. K.), to však neznamená, že pokud tak neučinila, je na vzniklém stavu vedení soudu (jako orgán jeho státní správy) bylo bez jakéhokoliv podílu odpovědnosti. Úkolem kárného senátu přitom není jednoznačně určit, kdo byl (případně do jaké míry) za vznik této situace konkrétně odpovědný; podstatné je, zda lze tento nežádoucí stav přičíst jednoznačně k tíži kárně obviněného soudce, což v daném případě z uvedených důvodů možné není.

Zohlednit je třeba také *osobní situaci* kárně obviněného soudce v rozhodném období, tedy například jeho zdravotní stav, existenci osobní zátěže, apod. V tomto smyslu kárně obviněná poukazovala na své zdravotní problémy, s nimiž se potýkala zejména v předchozím období. Jakkoli kárný senát v tomto směru neprováděl dokazování, nemá důvod toto tvrzení jakkoli zpochybňovat a při hodnocení věci k němu též podpůrně (ve prospěch kárně obviněné) přihlídl.

Z provedeného dokazování vyplynulo, že vznik výše konstatovaných průtahů nejde na vrub vědomého či bezdůvodného ignorování povinností soudce; kárně obviněná je

samotným kárným návrhovatelem ohodnocena jako kvalitní odborník v oblasti obchodního práva a vykazuje též průběžně přiměřený výkon z pohledu počtu skončených věcí. Nebylo přitom prokázáno, jak naznačoval kárný návrhovatel, že by data o výkonnosti kárně obviněné byla zkreslena počtem vydávaných (a následně zrušených) platebních rozkazů či velkým množstvím věcí zrušených odvolacím soudem. Za rozhodující faktory, které, dle názoru kárného senátu, vedly ke vzniku konstatovaných průtahů, je předchozí *přetíženosť* kárně obviněné soudkyně, v kombinaci se *způsobem organizace její práce*. Jestliže byl soudce v minulosti dlouhodobě přetěžován, nelze mu spravedlivě vytýkat, že nevěnoval soustředěnou pozornost každému přidělenému spisu a z tohoto pohledu lze tedy existenci určitého procenta nedostatků v jednotlivých věcech objektivně předpokládat. Lze tedy do určité míry akceptovat obranu kárně obviněné, postavenou na tom, že v minulosti nebylo v jejích silách průběžně (tedy v reálném čase) rozhodovat věci, které ji napadaly, v důsledku čehož jí narůstá počet neskončených věcí a nemůže tak věnovat soustředěnou pozornost práci s nově napadajícími spisy. Je přitom objektivní skutečností, že práce se spisy vyšších časových řad je z povahy věci vždy obtížnější, neboť nejenže v mezidobí může docházet ke změně právní úpravy, dle které má být rozhodováno, ale i do těchto spisů přicházejí různá podání a návrhy, na které je nutno reagovat, čímž se množství úkonů se spisy multiplikuje. Na straně druhé nelze ovšem přehlédnout fakt, že nerovnoměrnost v nápadu věcí byla převážně odstraněna již koncem roku 2010 (v témže roce pak byl kárně obviněné na šest měsíců zastaven nápad) a negativní důsledky tohoto předcházejícího stavu by tak měly postupně odeznívat. Jakkoliv kárný senát uznává, že se Mgr. M. do nepříznivé situace jejího soudního oddělení dostala i z důvodů, které nemohla objektivně ovlivnit, je nutno současně zdůraznit, že tento negativní stav se prohloubil její nevhodnou organizací práce. I přes objektivní potíže, kterým byla Mgr. M. vystavena, není možné, aby zcela rezignovala na část své soudcovské činnosti, byť šlo převážně jen o tu část, která nepředstavuje vlastní rozhodování sporů. Nezbytnou součástí dovedností soudce je i schopnost organizovat si práci tak, aby nedocházelo ke zbytečným průtahům. Přestože by, z důvodů výše rozebraných, bylo v případě kárně obviněné možné tolerovat jisté deficity v dodržování přiměřených lhůt pro provádění některých úkonů v přidělených spisech, nelze v žádném případě akceptovat, aby v desítkách spisů (navíc představujících více jak polovinu z kontrolovaného vzorku) nebyl po řadu měsíců vybrán soudní poplatek, žalovanému zaslána žaloba, apod. Pokud by byl akceptován způsob práce, kdy soudce ponechá nově napadlé věci zcela bez povšimnutí a věci se začne zabývat (včetně posuzování podmínek řízení a veškeré potřebné administrace věci) až poté, kdy taková soudní věc může přijít k meritornímu rozhodování, jde o způsob zcela neefektivní (řada věcí mohla být vyřešena již v rámci přípravy spisu k rozhodnutí) a ze své podstaty vždy oslabuje důvěru účastníků v efektivitu poskytované soudní ochrany.

Vytýkané průtahy v nyní posuzovaných případech nelze odůvodnit ani tím, že jsou vyvažovány kvalitou vydávaných rozhodnutí. Není samozřejmě důvod jakkoliv polemizovat s názorem, že kvalita soudního rozhodnutí (zahrnující v sobě především jeho věcnou správnost a přesvědčivost) představuje základní atribut práva na soudní ochranu, garantovaného i v rovině ústavní a mezinárodněprávní, nejde však o hodnotu absolutní, která by mohla zcela eliminovat další požadavky kladené na rozhodování soudů. Integrální součástí práva na spravedlivý proces je totiž také rozhodování v zákonem stanovených či přiměřených lhůtách (viz čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1

Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb.). Má-li být tedy soudní ochrana poskytována efektivně, musí soud rozhodovat nejen kvalitně, ale toto rozhodnutí musí být současně účastníkům dostupné v přiměřené lhůtě.

Lze tedy uzavřít, že jakkoliv kárný senát shledal, že na existenci výše popsaných průtahů má svůj vliv předchozí dlouhodobé přetěžování kárně obviněné soudkyně, jehož důsledky v posuzovaném období ještě zcela neodezněly, stejně jako jí nezaviněné obtíže při využívání svěřeného odborného aparátu, hlavní podíl na vzniku tohoto negativního stavu má její nevhodná organizace práce. Je přitom třeba upozornit, že způsob práce, který byl v nyní posuzované věci konstatován, byl kárně obviněné zdejším soudem již v minulosti opakovaně vytknut a označen za neudržitelný; její obhajobu (prakticky shodnou jako v minulé kárné věci), dle které jí není známo, co konkrétně má při výkonu své práce změnit, tak nelze v žádném případě akceptovat. Mgr. M. si musela být vědoma, v čem jedná v rozporu s povinnostmi soudce, a bylo tedy výlučně na ní, aby přijala opatření, kterými by vznik nedůvodných průtahů v maximální míře eliminovala. Jelikož v nyní posuzovaném období (27. 10. 2012 až 14. 5. 2013) vykazovala její organizace práce typově stejné deficity, jako v případě předchozího kárného provinění, nelze ji odpovědnosti za vznik shora konstatovaných průtahů v řízení zprostit.

Popsaný stav lze nepochybně podřadit pod definici kárného provinění, kterým je *zaviněné porušení povinnosti soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce, nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů* (§ 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.). Je-li rozhodování v zákonem stanovených či přiměřených lhůtách považováno za součást práva na spravedlivý proces, pak nedůvodné průtahy v řízení nelze hodnotit jinak, než jako zaviněné porušení povinnosti soudce a jako jednání způsobilé přinejmenším narušit důvěru ve spravedlivé rozhodování soudu, jak to má na mysli ustanovení § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.

Při úvaze o uložení kárného opatření nemohl kárný senát především přehlédnout fakt, že nyní posuzovaná věc je v pořadí již třetím kárným řízením vedeným s kárně obviněnou v průběhu předchozích třech let, a to za kárné provinění stejného druhu. Vzhledem k tomu, že ani předchozí uložená kárná opatření nevedla k nápravě, nelze, dle názoru kárného senátu, uvažovat o uložení mírnějšího kárného opatření, než v předchozí věci (snížení platu o 20 % na dobu 12 měsíců). Již výše vyslovený závěr, se Mgr. M. opětovně dopustila kárného provinění stejného druhu, ač jí bylo v předchozích kárných řízeních opakovaně vysvětleno, v čem spočívají nedostatky v její práci, je nutno posuzovat jako okolnost nepochybně přitěžující. Kárně obviněné též přitěžuje fakt, že v nyní posuzovaných případech nejde jen o ojedinělý případ neplnění povinností soudce, neboť počet věcí, kde kárný senát shledal zaviněné průtahy v řízení, přesahuje 50 % spisů, ve kterých byla kárným návrhatelem provedena проверка. V neprospěch kárně obviněné svědčí též fakt, že v případě některých spisů žádným způsobem nereagovala ani na zpětvzetí návrhu či dotazy a urgency účastníků.

Na straně druhé ovšem shledal kárný senát i řadu okolností, které svědčí ve prospěch kárně obviněné. Z provedeného dokazování především vyplynulo, že ke vzniku konstatovaných průtahů přispěly i faktory, které nemohla zcela ovlivnit; její podíl na

vzniku průtahů pak nemá svůj původ v nedbalém a nezodpovědném plnění soudcovských povinností, nýbrž jde o výsledek její nesprávné organizace práce. Není pochyb o tom, že jde o soudkyni odborně erudovanou a pracovitou, která je ochotna pomáhat ostatním kolegům, a to i na úkor svého času (viz svědecká výpověď JUDr. K. a Mgr. H., jakož i vyjádření soudcovské rady). Mgr. M. se také prokazatelně snaží nejen plně respektovat procesní požadavky na vedení řízení, ale i rozhodovat maximálně uvážlivě (tento aspekt je patrný například ze spisů sp. zn. 51 C 138/2011 a 51 C 251/2012). Dále kárný senát zohlednil fakt, že kárně obviněná vzniklé situace lituje a uznává, že na této situaci má i svůj podíl viny. Z jejího chování je tedy patrna sebereflexe, o čemž svědčí i fakt, že od počátku toho roku se situace v jejím senátu zlepšuje, což ostatně připustil i zástupce kárného navrhovatele.

S ohledem na shora uvedené dospěl kárný senát k závěru, že zjištěné skutečnosti, i přes jejich nepopíratelnou závažnost, neodůvodňují uložení nejprísnějšího kárného opatření, kterým je odvolání z funkce soudce. Toto kárné opatření je namísto uložit tehdy, pokud je jednání, ve kterém bylo shledáno kárné provinění, neslučitelné s dalším výkonem funkce soudce. Dle názoru kárného senátu o takový případ v nyní posuzované věci nejde, a to zejména s ohledem na fakt, že kárně obviněná nedostatky ve své práci reflektuje a aktuálně projevuje reálnou snahu o to, aby se v budoucnosti již neopakovaly. Protože kárný senát není v této otázce vázán návrhem (§ 9 odst. 2 *in fine* zákona č. 7/2002 Sb.), přistoupil, po zvážení všech shora uvedených hledisek, k uložení kárného opatření ve formě snížení platu o 30 % na dobu 12 měsíců. Toto kárné opatření odpovídá závažnosti zjištěných pochybení a reflektuje též kárnou minulost Mgr. M.

P o u č e n í: Proti tomu rozhodnutí **n e n í** odvolání přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb.).

V Brně dne 29. května 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda kárného senátu